

ca împreună cu un frate în Hristos și, în fine, să împărți cu el ceea ce ți-a trimis Domnul și ai la îndemână. Ca veșnică pildă de ajutorare a celui bolnav ni se arată samariteanul milostiv din Evanghelie, care i-a dat celui rănit tot ce avea (v. Mc. 10, 30-37).

Se poate întâmpla să nu avem mijloace materiale prisositoare pentru binefaceri, însă în vremea noastră este nevoie nu atât de această bogăție, cât de bogăția inimii, de darurile milostivirii noastre, împreună-simțirii și rugăciunii noastre lăuntrice. O, dacă ne-am iubi câtuși de puțin unii pe alții întru Hristos, dacă am avea împreună-simțire unii față de alții, dacă ne-am respecta cu adevărat, atunci s-ar găsi căi și mijloace ca să ne întrajutorăm – și atunci raiul ar începe încă de aici, de pe pământ, și nu ne-ar mai fi frică să murim.

Dar de ce nu ne iubim unii pe alții? Fiindcă nu-L iubim pe Dumnezeu. Neiubindu-L pe Dumnezeu, nu îl putem iubi nici pe aproapele. Iar pe Dumnezeu nu-L iubim fiindcă avem credință slabă. De asta nu-L simțim pe Dumnezeu în inima noastră, de asta nu trăim în El și nu-L cunoaștem, fiindcă citim puțin Evanghelia și nu înțelegem în Dumnezeu toate întâmplările și lucrurile din viața noastră, nu înțelegem că toate ne sunt trimise prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu.

Trec zile, săptămâni, iar de Dumnezeu uneori nici nu ne amintim, nu medităm la viața noastră, nu ne înmuiem inima - iar inima pe care n-o încălzește dragostea de Dumnezeu

va fi rece și față de aproapele, și în locul dragostei se va cuibări în ea vrăjmășia, în locul milei și al dorinței de a ajuta - ura, bucuria răutăcioasă. Atunci ne pregătim singuri osânda viitoare:

Judecata este fără milă pentru cel ce n-a făcut milă (Iac. 2, 13).

Două porunci de temelie ni s-au dat: prima e dragostea de Dumnezeu, a doua - dragostea de aproapele (v. Mc. 12, 30-31).

Cine este aproapele nostru? Toți cei cu care trăim, muncim, ne întâlnim, care au nevoie de dragostea noastră, de ajutorul nostru, de rugăciunile noastre. Potrivit credinței noastre creștinești, suntem cu toții frați și surori, alcătuind o singură familie în Hristos. Nimeni nu ni-i străin, în spatele fiecărui aproape al nostru stă Hristos însuși. Dacă nu arătăm dragoste aproapelui, n-o arătăm nici lui Hristos. Domnul însuși ne-a vorbit despre asta foarte simplu și limpede, în cuvintele pe care le-am ascultat și noi astăzi la Liturghie. Deci, să ne amintim întotdeauna aceste spuse ale Mântuitorului. Să îl rugăm să dea viață inimilor noastre prin dragostea de oameni. Să-I cerem să ne dăruiască „pocăință mai înainte de sfârșit” și „răspuns bun” la cea de-a Doua și Slăvită a Lui venire, ca să auzim cuvintele aducătoare de fericire: *Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți împărăția care v-a fost gătită vouă de la întemeierea lumii. Amin.*

(Sfântul Luca al Crimeei,

La porțile Postului Mare, Predici la Triod)

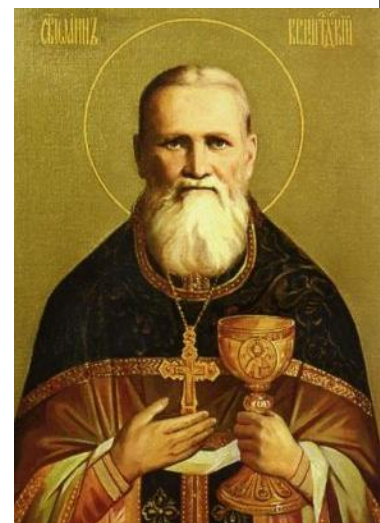
VITAMINA DUHOVNICEASCĂ

Omul poate primi adevărata pocăință și iertare de păcate doar în Biserică, căreia i-a fost dată puterea de a lega și a dezlega... Totuși mulți oameni sunt iraționali, nepricepuți, neîncrezători în lucrurile duhovnicești lăsate Bisericii de Hristos, izvorul apei celei vii, și s-au descoperit pe ei înșiși drept niște găleți găurite, care nu pot ține apa.

Biserica este legătura văzută a lui Dumnezeu cu oamenii, Împărăția cerurilor pe pământ.

Biserica este Casa lui Dumnezeu, un singur trup, al cărui cap este Însuși Domnul Iisus Hristos, iar sufletul este Însuși Duhul Sfânt, Care însuflețește, luminează, curăță și întărește pe toți cei care se află pe pământ, ca mădulare ale trupului cel mare.

Marea milostivire a lui Dumnezeu se revarsă din belșug asupra Bisericii. Acesta este un adevăr adânc și mângâietor. (Sf. Ioan de Kronstadt, *Cum ne mântuiește Dumnezeu*)

Sf. Ioan de Kronstadt,
icoană